

Krænkede muslimer

Irshad Manji

Muslimer burde være krænkede over meget andet end adlingen af Salman Rushdie

Da jeg voksede op i Vancouver, gik jeg i en islamisk skole hver lørdag. Jeg lærte, at man ikke kan stole på jøder, fordi de tilbyder 'mulah, ikke Allah', altså penge, ikke Gud. Ifølge min lærer er hver evig eneste jøde kun optaget af forretninger. Men når jeg så mig om i mit nabolag, lagde jeg mærke til, at de fleste nye butiksskilte var på asiatiske sprog: mandarin, kantonesiske, japansk, koreansk, hindi, punjabi og masser af urdu. Ikke hebraisk. Urdu som tales i hele Pakistan. Det virkelighedstjek rejste spørgsmålet: Hvad er det lige min religionsskole har gang i? Undervisning eller indoktrinering?

Jeg blev mindet om dette spørgsmål takket være nyheden om, at Salman Rushdie, forfatter af *De sataniske vers* og ti andre bøger, vil blive adlet af Dronningen af England. Den 18. juni sagde Pakistans minister for religiøse anliggender, at det i lyset af at Rushdie har optrådt blasfemisk mod islam med provokerende litteratur, er til at forstå, hvis vrede muslimer bliver selvmordsbom-

bemænd på grund af hans adling. Medlemmer af såvel det pakistanske parlament som regeringen forstærkede fordømmelsen af Storbritannien og fodrede muslimske følelser fra Europa til Asien med høje råb om krænkelse.

I kan bande på, at jeg som muslim er krænket – over disse absurde reaktioner.

Muslimers vold mod muslimer

Jeg er krænket over, at det ikke er første gang, at hæder fra Vesten er blevet mødt med vitriol og vold. I 1979 fik den pakistanske fysiker Abdus Salam som den første muslim en videnskabelig Nobelpris. Han indledte sin takketale med et vers fra Koranen. Salams fædreland burde have fejret ham. I stedet forsøgte demonstranter at forhindre ham i at vende hjem. Pakistans parlament erklærede ham endda for 'ikke-muslim', fordi han tilhørte et religiøst mindretal. Hans navn er stadig kontroversielt og nævnes af statslige

myndigheder kun med dæmpet røst.

Jeg er krænket over, at der hvert år dræbes flere kvinder i Pakistan for påståede krænkelser af deres families ære, end der er fanger i Guantanamo. Muslimer har med fuld ret kritiseret den usle behandling af Gitmo-fanger. Men hvor er vores forbitrelse over vore egne mord på mange flere muslimer?

Jeg er krænket over, at mullaherne ved en ekstrem moske i Pakistan i april udstedte en fatwa mod omfavnelser. Landets kvindelige turistminister havde modtaget et knus eller, beroende på hvilken beretning man skal tro, et anerkendende klap på ryggen af sin faldskærmsinstruktør efter et vellykket udspring ved en fransk fundraising for ofrene for jordskælvet i Pakistan i 2005. Præsterne erklærede, at hun havde begået 'en stor synd' ved at røre en mand. De forlangte hende fyret.

Jeg er krænket over deres fatwa, som siger at kvinder bør holde sig hjemme og ellers altid være tildækkede. Jeg er krænket over, at de har mobbet musikforretninger og videobutikker til at lukke. Jeg er krænket over, at regeringen lister rundt om deres vanvid, fordi disse præster truer med selvmordsangreb, hvis man sætter sig op imod dem.

Jeg er krænket over, at mindst 35 muslimer i Kabul sidste søndag blev sprængt i stumper og stykker af andre muslimer, og at 80 andre to dage senere mødte samme skæbne i

Bagdad i et angreb udført af islamiske 'oprørere', uden at nogen officiel udtalelse fra Pakistan beklager disse angreb på trosfæller. Jeg er krænket over, at det midt under dette interne blodbad er den erklærede ateist Salman Rushdie, som står øverst på huskesedlen.

Jeg er frem for alt krænket over, at så mange andre muslimer ikke er krænkede nok til at demonstrere vidt og bred mod Guds selvudpegede ambassadører. Vi klager over, at islam bliver udnyttet af fundamentalister; men når der viser sig en lejlighed til massivt at modsætte sig deres råberi, bliver vi mærkværdigt tavse. Men i en kamp mellem flammende fundamentalister og umælende moderate, hvem tror I mon vinder?

Stop hykleriet i islams navn

Jeg siger ikke, at det er let at modsætte sig intimidering. Og her i foråret gjorde den muslimske verden det endnu meget sværere. De 56 medlemmer af Den Islamiske Konferences Organisation fik FN's Råd for Menneskerettigheder til at vedtage en resolution vendt mod 'krænkelse af religion'. Pakistan ledede angrebet. Med sit fokus på islam snarere end religion i almindelighed giver resolutionen repressive regimer tilladelse til at tage endnu kraftigere kvælergreb om friheden til at følge sin samvittighed – et kvælergreb forklædt som folkeret.

Lejlighedsvis tilkendegiver paki-

stanerne dog, at de ikke vil tvinges til tavshed af præster og politikere. Sidste år vendte nogle borgergrupper sig verbalt imod et sæt kvindefjendske love, der var tredive år gamle og angiveligt baseret på Koranen. Henvendelsens religiøst respektfulde form fik selv mullaher til at antyde, at disse love er menneskeværk og ikke givet af Gud.

Og her i juni tvang pakistanerne deres regering til at slække på presserestriktionerne. Det er ikke så mærkeligt, at min egen bog oversat til urdu bliver downloadet i læssevis fra min hjemmeside. De religiøse autoriteter tillader ikke, at den sælges på markedet. Men de kan ikke afholde pakistanerne – eller andre muslimer fra at slukke en ægte tørst efter ideer.

Det er faktisk på høje tid at 'forby-

de' hykleri i islams navn. Salman Rushdie er ikke problemet. Det er muslimerne.

Den oprindelige pris på Rushdies hoved svarede til \$2 millioner. Den steg først til \$2,5 millioner, siden endnu mere. Irans regering hævdede, at den havde investeret hovedstolen fordelagtigt. Heraf den nævnte forøgelse. Det er åbenbart ikke kun jøderne, der kan gøre gode forretninger.

Irshad Manji er senior fellow ved European Foundation for Democracy og har skrevet bogen "The Trouble with Islam Today: A Muslim's Call for Reform in Her Faith". Kommentaren er oversat af Klaus Carsten Pedersen fra netudgaven af The New Republic den 22. juni 2007 og bringes med forfatterens tilladelse.

Dry Bones

THE ISRAELI RUMOR MILL

www.DryBonesBlog.com